

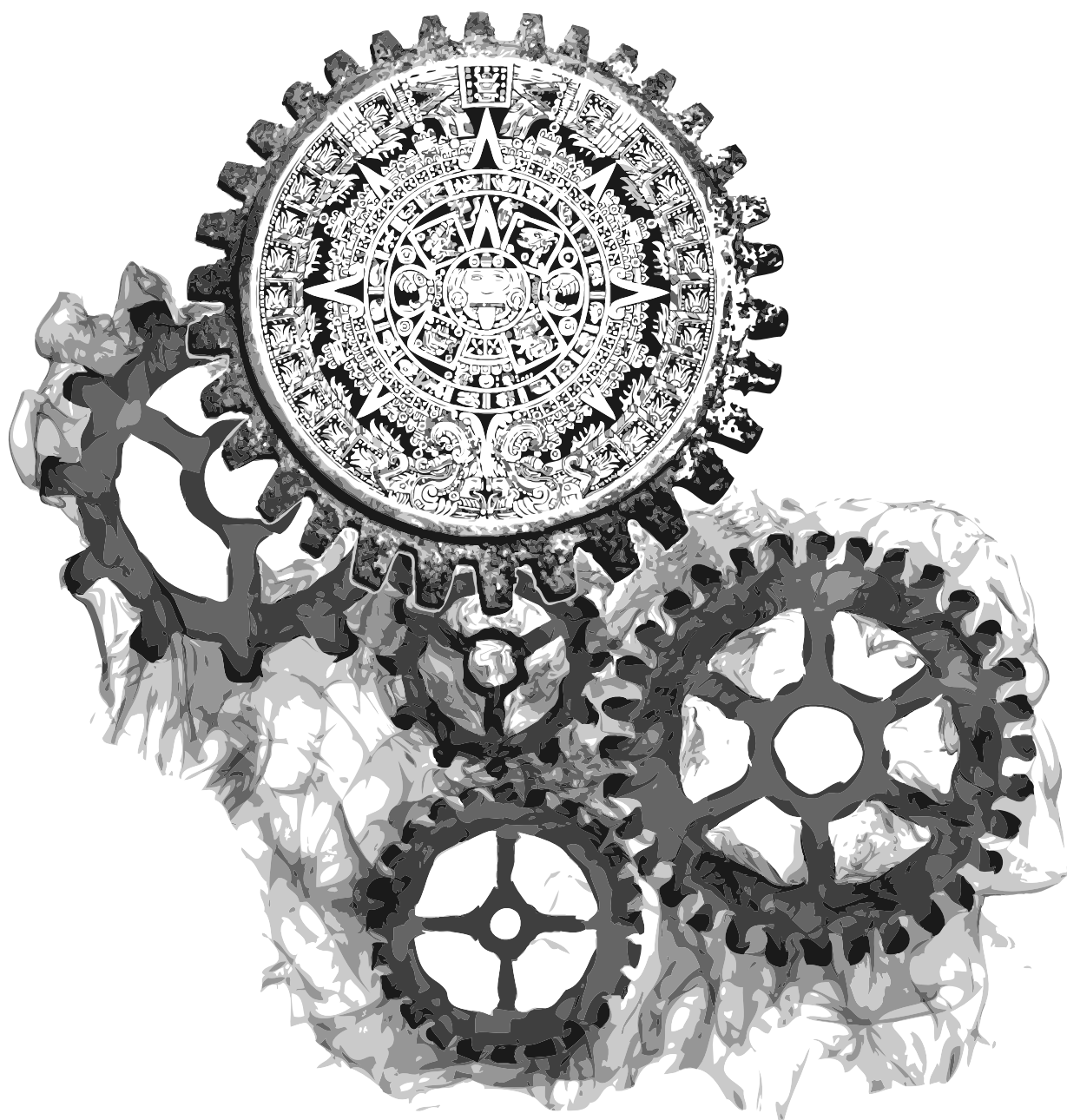
ISSN 2305-574X

МОРАЛЬ

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ

№ 3 (14)

Рік Єдності 2013



**Релігійна громада
сповідуючих віру в найвищу цінність людини
УКРАЇНСЬКА ДУШЕВНА СПІЛЬНОТА**



**Храм Божественного Одкровення:
www.temple.org.ua**

Віруючим у найвищу цінність людини
журнал «Мораль» надсилається безкоштовно.

Щоб отримати журнал, звертайтеся до
Хранителя віри Української Душевної спільноти:

Шеляженко Юрій Вадимович
вул. Тверський тупик, 9, к. 82, м. Київ, 01042
(097) 317-93-26 ludstvo@gmail.com

ОДУШЕВЛЕННЯ ЧАСУ

МОЛИТВА ЗА РІК ВІРНОСТІ

Бог відповідає на віру. Віруючи, ми спілкуємось з Богом. Спілкуючись з Богом, ми щасливі бути вірними Богові. 2014 рік буде Роком Вірності.

Віра як живе спілкування з Богом не може бути застиглою, незмінною, догматичною. Ніякий символ віри не є остаточним, ані книга, ані ікона, ані будь-який предмет. Ніяке слово Боже не є повним, бо слово Боже прозвучить повністю лише у вічній безмежності, так само вічній і так само безмежній, як і людська душа. А тому наша віра в Бога, наша вірність Божественній істині полягає у постійному самовдосконаленні.

Що б ми не створили, втілюючи душу Божу, це завжди було, є і буде чистим аркушем, на якому знайдеться місце безмежжю нових втілень істини, і кожне втілення буде лише частиною аркуша, подібною, але не тотожною всій повноті чистого аркуша, усій всеохоплюючій істинності істини, яка належить Богу, що уособлює найвищу цінність людини. Цей білий аркуш зображує все – без виключень. Я вірую: цей аркуш досконалий, бо він не має меж.

Вірність не в тому, щоб сказати: от, я це люблю і від цього не відступлюся. Вірність в тому, щоб, полюбивши одну душу, потім мудро полюбити всі інші, тому що всі душі є одна душа, і це людський ідеал, це Бог. Бо чим більше любиш, тим більше маєш. Бо любов удосконалює життя, душа удосконалює любов, Бог удосконалює душу.

Віра – це спілкування з Богом у думках та висновках, ділах і наслідках. Ми молимося Богу всіма добрими думками та ділами, а Бог відповідає на молитви всіма добрими висновками та наслідками. Це спілкування, ця єдність життя кожної людини

з Божим життям і є досконалим одкровенням. Форма одкровення не має значення, бо я дарую свою вірність ідеальному Богу, а не його матеріальному віддзеркаленню в морі моїх бажань. Моя душа вірна своїй вірі, а не відчуженій формі. І я вірю, що віра у будь-якій формі настільки сильна, наскільки сильно люди вірять у себе.

ЦІЛІ ТА ОРІЄНТИРИ РОКУ ВІРНОСТІ

Утверджуючи найвищу цінність людини і цим реалізуючи волю Бога, у 2014 Році Вірності Українська Душевна спільнота пропонує віруючим керуватися такими цілями та орієнтирами: вірність собі; вірність істині; енергія вірності.

1. Вірність собі

Я досконало творитиму ідеї та діла.
Я послідовно продовжуватиму традиції.
Я знаходитиму себе в усьому суцшому.

2. Вірність істині

Я самостійно оволодію істиною.
Я самовіддано реалізую слово та волю Бога.
Я самозречено буду істиною, добром та безмежною дійсністю.

3. Енергія вірності.

Я спрямую рух, поєднуючи та осилуючи всі сили.
Я відкриватиму істину, узгоджуючи та переосмислюючи все мислиме.
Я даруватиму щастя, радіючи і співпереживаючи усьому живому.

ДІАЛОГ

ТРИ ЕСЕ ІГОРЯ ДМИТРУКА



Дописи сучасного філософа, богослова та релігієзнавця Ігоря Дмитрука «Віра чи докази?», «Роздуми про Істину», «Хто така людина?» цікаві жорсткою постановкою питань і щирими відповідями. Вони великою мірою не відповідають віровченню релігійної віри в найвищу цінність людини, але наші сторінки завжди відкриті для душевного спілкування у солідарності зі всіма мислителями всесвіту і для ведення діалогу з інакомислячими (Декл. 6, Діал. 5-6).

Редакція не підтримує твердження І. Дмитрука щодо не досяжності істини та сумнівності наукової теорії походження всесвіту, а також його апокаліптичні настрої, щире упевненість у деградації людства, згубності технологій, тощо. Однак ми поважаємо думку автора, розуміємо та поділяємо позиції критики всього матеріального і пристрасного пошуку досконалої істини.

Про автора.

Дмитрук Ігор Анатолійович – шеф-редактор, засновник (разом з Євгеном Распоповим) журналу «Апейрон+» та порталу «Філософія і Релігієзнавство», автор книг (у співавторстві з Богданом Стрикалюком) «Філософія Даосизму та Конфуціанства» і «Філософи середньовіччя».

Народився 30 травня 1988 року у м. Млинів Рівненської обл. З раннього віку цікавився історією, неодноразово перемагав у шкільних олімпіадах з історії України та всесвітньої історії.

Бакалавр філософії, магістр богослов'я, магістр релігієзнавства (2006-2011 рр., Національний Університет «Острозька академія»).

У 2008 році разом із Антоном Лисенком заснував філософську студію «Не ідеальний світ», де проводилися різноманітні філософські диспути, записувалися подкасти про філософію та релігію.

У 2009 році разом із Антоном Лисенком був радіоведучим на «Остроградіо», вів авторську передачу «Не ідеальний світ».

Засновник Товариства Українських Філософів та Релігієзнавців (2010 р.).

Аспірант Східноєвропейського університету імені Лесі Українки за спеціальністю «Соціальна філософія та філософія історії». Пише кандидатську дисертацію. Активно займається популяризацією філософії та релігієзнавства.

ВІРА ЧИ ДОКАЗИ?

Віра чи докази? Що важливіше і потрібніше релігійній людині? Чи потрібні людині, яка вірить, докази істинності своєї релігії? Чи вони не потрібні, а потрібна лише віра в свою релігію та Бога? Чесно кажучи, на таке питання важко відповісти, адже у кожного є своя позиція. Одне прислів'я говорить: «Довіряй, але перевіряй». Якщо ми будемо перевіряти істинність своєї релігії, то чи будемо ми тоді віруючими людьми? І чи потрібно взагалі ходити до тієї церкви чи течії в храм? Можливо, варто її покинути? Справді, не знаю, що навіть відповісти. Думаю, що потрібно сісти та помолитися своєму Богу і почути поклик свого серця та душі. Якщо душа та серце буде вам говорити, що це істинна релігія, значить так і є, тому що розумом, тобто раціо, ви нічого не доведете, а такий шлях лише приведе вас до нових сумнівів і ви почнете шукати нові аргументи для перевірки своєї релігії.

Сьогодні сучасна релігія зіткнулася з проблемою масової гаджетної глобалізації. З гаджетною глобалізацією зіткнулася не лише християнська віра, яка домінує у західному світі, але й інші світові, національні та етнічні релігії, які не домінують у західному світі. Гаджетна глобалізація доторкнулася своєю мертвою рукою практично до кожної релігії. І сучасна наука старається довести, що релігія – це лише страх людини перед невідомим.

З точки зору науки, начебто, релігія - це те, що не має суті. Але чи наука не є тією ж самою релігією? Так, наука також є релігією, яка вчить доводити, а потім вірити. Але чекайте, чи всі теорії походження людини та нашого світу доведені наукою до кінця? Скажу вам так: ні, жодна не доведена. І взагалі, теорія не має статусу істини. Якщо ми глянемо до вікіпедії, то побачимо, що теорія (від грецького θεωρία — розгляд, дослідження) – це

сукупність висновків, що відображає об'єктивно існуючі відносини і зв'язки між явищами об'єктивної реальності. З цього визначення ми бачимо, що теорія – це лише дослідження та розгляд можливості істинності, але це не кінечна правда.

В теорії, так само як і в гіпотезі, існує хиба. Хиба полягає у тому що наука до кінця не може довести істинність своїх теорій та припущень. Наприклад, візьмемо теорію великого вибуху. Як на мене, ця теорія – повне безглуздя. І взагалі, як вона може мати щось спільне з наукою? Там суцільна фантастика та припущення фанатичних науковців, які відкидають можливість створення всього сущого вищою істотою. За цією теорією, наш всесвіт виник внаслідок великого вибуху, але цей вибух виник з нічого. Хиба така теорія не суперечить здоровому глузду? Що це таке – з нічого? Як може щось виникнути з нічого? Це якась дурня. Це я навів вам приклад наукової теорії виникнення всесвіту.

Таких теорій існує багато. Також є теорії, які поєднують науку та релігію, наприклад, креаціонізм. Креаціонізм поєднує науку та релігію, але і він до кінця не довів існування Бога. Скажу вам так, що жодна теорія ніколи нічого не доведе, а особливо – як виник наш світ, якщо не буде віри. Якщо ви вірите, що великий вибух – це істина, значить, так і є. Не завжди докази є доказами, вони можуть бути черговою фальшивкою, яка продається як європейська річ, а насправді вона китайська підробка. Так само із доказами. Всьому людству не можна довести свою істину, адже ця «істина» часто не може існувати без хибних аргументів. На кожному теорію та гіпотезу виникає нова теорія та гіпотеза, і так буде завжди, доки буде існувати наш світ. Нам потрібно пам'ятати, що віра і докази можуть іти поруч, але якщо ваша віра постійно буде опиратися на докази, тоді вона не буде вірою. Вона перетвориться у докази. Отже, вірити чи доказувати – вирішувати лише Вам!

РОЗДУМИ ПРО ІСТИНУ

Сьогодні у філософії та релігії існує безліч течій, релігій, сект, які говорять про істину чи про можливість пізнання істини.

Що ж таке істина? Більшість сучасних науковців не можуть дати остаточну відповідь людині на питання, що є істиною. Адже істина – це не щось матеріальне, до чого можна доторкнутися та помацати, чи з'їсти, як яблуко. Істина - це щось непізнане, щось трансцендентне, вище нашого раціонального мислення. Саме наше мислення не може раціонально осмислити термін та поняття істини, хоча сучасна наука дає визначення цьому поняттю. Якщо ми заглянемо у всесвітню інтернет-енциклопедію, Вікіпедію, ми знайдемо визначення цього терміну. Вікіпедія дає таке визначення істини: «Істина - правильне відображення об'єктивної дійсності у свідомості людини, її уявленнях, поняттях, судженнях, умовиводах, теоріях об'єктивної дійсності». Отже, бачимо, що вікіпедія говорить нам про те, що істина - це своєрідне відображення дійсності для людини, або певна цінність. Але і цей термін не дає нам можливості зрозуміти, що є істина, чи показати, якою є істина. Хоча до кінця своїм розумом ми досягнути істину чи доторкнутися до неї не можемо.

Така філософська наука, як гносеологія, наука про пізнання, поділяє істину на три види: абсолютна істина, об'єктивна істина, відносна істина. Всі ці три класи істини є своєрідним графіком єдиної пізнавальної істини. Хоча філософська наука до кінця не може дати відповідь людині, що таке істина і де ця істина.

Філософська наука дає можливість шукати істину через філософські та мисленнєві системи. Протягом існування

філософії та формування філософських систем, світоглядів різні філософи робили спробу пояснити істину або знайти її, але у жодному випадку ці системи не змогли знайти істину на абсолютному рівні. Тобто, істина у філософії ніколи не може бути абсолютною, адже після смерті однієї філософської системи приходить нова система істин. Тобто, істина у філософії не є сталою, вона часто помирає і знову народжується, як пори року. Один із основоположників терміну “істина”, давньогрецький філософ Арістотель вважав, що істина є те, що ми не можемо досягнути імманентно чи зовнішньо, але все-таки можемо знайти цю істину через щось трансцендентне або те, яке є незрозумілим для нас. У своїй “Метафізиці” Арістотель пише про істину як про абсолют, який неможливо просто так досягнути.

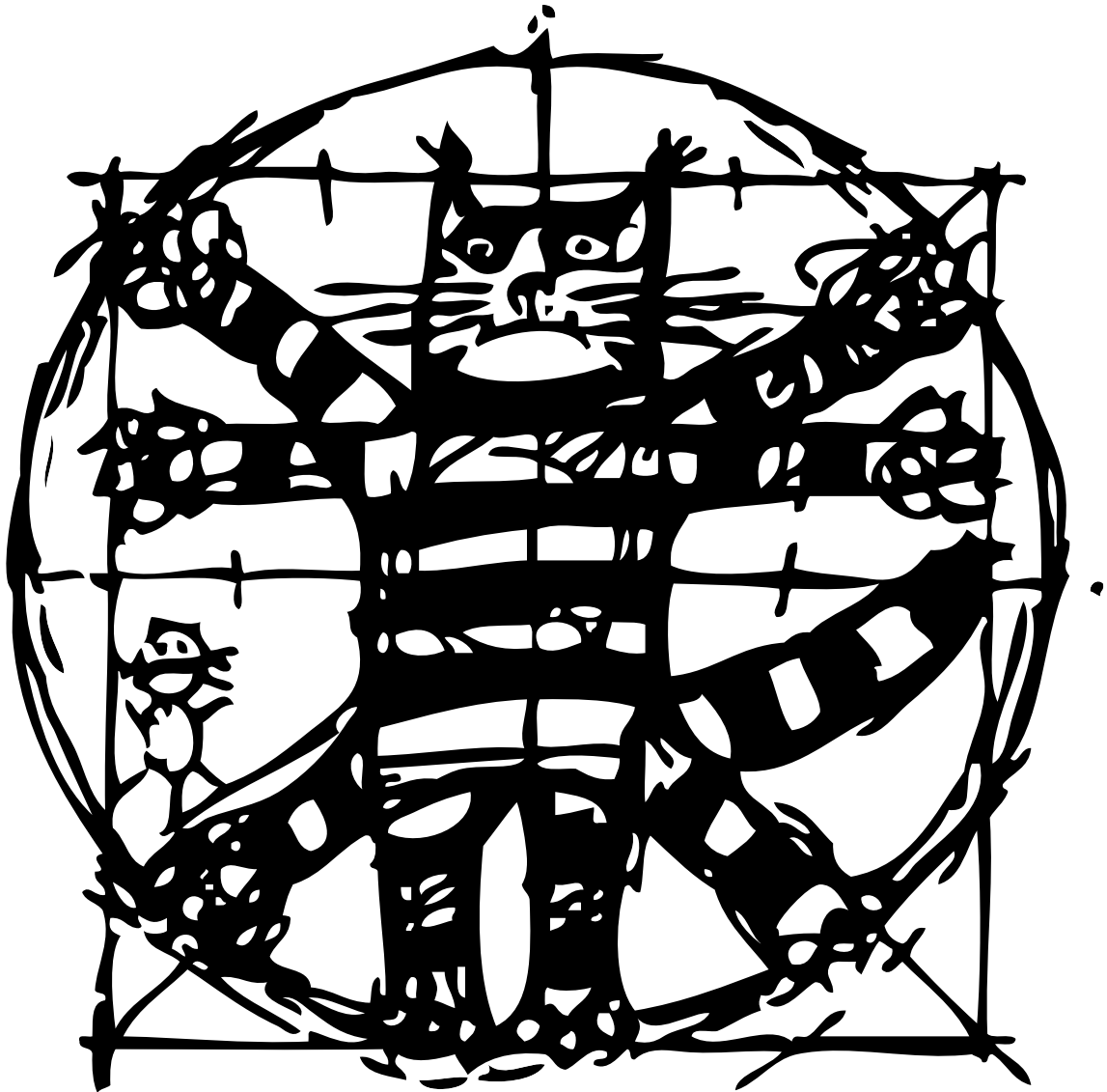
Інша річ - бачення істини у релігії. Адже у філософії істина існує лише як відносна та об’єктивна, але як абсолютна істина існує лише в окремій філософській системі. Але навіть у цій системі істина не є трансцендентною чи абсолютною, вона є своєрідним ключем до розуміння чогось незрозумілого, того, що вище нашого судження. У свою чергу, релігія дає чітке розуміння істини, адже у релігії відсутня об’єктивна та відносна істина, у ній є лише одна суб’єктивна абсолютна істина. При тому абсолютна істина присутня у всіх релігіях та сектах. Наприклад, у ісламі істиною є Аллах (Всевишній Бог). В християнстві цією істиною є Ісус Христос, який навіть говорив: “Я істина, правда і життя”, у індуїзмі істиною є атман, якого навіть до кінця не можуть зрозуміти боги, у сикхізмі істиною є Ніргуна (Бог), у буддизмі істина присутня у нірвані (просвітленні), в даосизмі у Дао (шляху). Можна і так далі писати, але у релігії є лише абсолютна істина, яка є незмінною і сталою. Релігії можуть міняти догматику, канони, зовнішній вигляд, але істина завжди лишається одна і цією абсолютною істиною є Трансценденталія (Бог, вища Істота). Тобто для того,

щоб можна було досягнути абсолютну істину, потрібно мати віру, оскільки віра є основним чинником існування релігії. Віра повністю заперечує об'єктивну та відносну істину. Віра навчає людину вірити у абсолютну істину. Саме віра і породжує істину. Коли у людини є віра у Бога, тоді ця людина знає, що її абсолютною істиною є Бог. Тобто, для людини віруючої не потрібні докази існування істини. Адже вона знає, що її істиною є Бог (Вища досконалість, істина).

Якщо у філософії істину потрібно шукати через призму різних філософських систем та вчень, то у релігії істина присутня повсякденно і звичайно цією істиною є Бог. Але для релігії існує велика проблема абсолютної істини, бо кожна релігія вбачає свою істину та свою правду, тому може виникнути хибна істина. Хибна істина – це своєрідна абсолютна істина однієї релігії, але у іншій релігії вона буде хибною, але ні в якому разі не відотною і не об'єктивною, адже кожна релігія говорить про свою істинність та істинність свого Бога, тому і не може бути абсолютна істина іншої релігії відотною чи об'єктивною істиною, лише хибною істиною. Хибна істина формується під час полеміки різних релігій про свою істинність, тому і виникає хиба у тлумаченнях та баченні істини.

У релігії та філософії людина не може до кінця досягнути та побачити істину, адже істина - це щось вище нашого розуміння. Тому з кожним роком виникають нові течії та філософські системи, оскільки для всього вселенського людства немає своєї всесвітньої абсолютної істини, а є мільйони релігійних особистісних абсолютних істин. Тому кожна людина має право на віру у свою істину, або у абсолютну істину. Але якщо людина релігійна, вона повинна вірити в свою абсолютну істину чи шукати цю істину. Без віри у абсолютну істину немає сенсу вірити у свою релігію. Тому кожен з нас повинен мати істину, без істини немає сенсу нашого існування.

ХТО ТАКА ЛЮДИНА?



Людина! Хто така людина? Ми ніколи не замислюємося над питанням: хто ми, люди, і для чого ми живемо на цій планеті? Яка наша суть? Хоча, вибачте, ми замислюємось над тим, що ми, люди – господарі цього світу і ми повинні вирішувати, кому жити і кому померти! Так, саме ми, люди, вважаємо головними себе на цій планеті, хоча ніколи не думали про інших істот. Ми

найнебезпечніші хижаки на світі, адже ми вбиваємо не заради їжі, як це роблять тварини, ми вбиваємо заради матеріальних та духовних благ. Але нині постає питання, чи ми ще залишилися людьми. Якщо поглянути у Вікіпедію, то прочитаємо, що сучасна людина означає – людина розумна, але чи може справді розумна людина нищити світ? Звісно, ні. Але, як не прикро, ми нищимо не тільки світ, ми нищимо себе, свої душі та тіла. Ми перетворюємося з кожним століттям у справжню худобу, яка втрачає розум та душу.

Ми справжнє бидло, яке живе задля своєї похоті та чогось непотрібного. Тільки за ХХ століття було знищено екологію Землі, і у наступні 100 років ми врешті-решт знищимо себе остаточно. Можливо, ми будемо існувати. Але будемо існувати, як рослини, яким буде потрібен тільки фотосинтез, чи як примітивні тварини. Нам не буде потрібно шукати істину чи Бога, нам будуть необхідні тільки секс та їжа, і ми будемо жити далі, але не як люди, а як худоба.

Сутність сучасної людини полягає у нищенні самої себе та навколишнього середовища. Ми не бажаємо рятувати себе та свій внутрішній і зовнішній світ, нам необхідна лише похоть та гроші. Ви скажете, це не так, є релігія, яка дає змогу людині повернутися до Бога та спасти свою душу. Але постає зустрічне питання, чи може сучасна релігія рятувати людину? Може, але лише тоді, коли релігія сама буде благочестивою. Зараз існують тисячі релігій, в які вірують мільярди людей. Але лише невелика частина людей вірить душею, а не тілом. Релігія - це чи не єдиний суспільний фактор, який може допомогти людині вийти із всього цього всесвітнього багна. Хоча і сама релігія за декілька століть почала втрачати свою істинну сутність.

Сутністю релігії повинне бути спасіння людини та її душі. Найбільші релігії світу перетворилися у масові бізнес-структури. Із цих масових бізнес-структур вилізли окремі секти,

які втратили сутність релігії - спасати людину. Вони присвятили себе збагаченню окремої групи людей, яким, нібито, належить монополія на людське спасіння. Саме такі течії та ідеології призвели у XX столітті до краху людської моралі та людяності. Саме XX століття стало крахом людської моралі та людяності. XX століття – це початок смерті людства та людей. Людина XX століття – це жахливий нелюд, який живе задля свого самозбереження та нищення слабших, і тому виникли жахливі ідеології, які проповідували антигуманізм. У XX столітті людина втратила свій термін Гомо Сапієнс, запустила годинник зворотнього відліку. Хоча людина XX століття – це винахідник, який створює нові технології, вони приносять лише шкоду. Технології, які запускають знищення світової екології, яка зараз на грані своєї смерті. Саме у цьому столітті виникає нова хвиля так званого науково-технологічного прогресу, який привів людину до грані смерті та вимирання. У XX столітті ми запустили першу атомну бомбу, зробили дві величезні війни, показали свою зверхність над собою, розпочали себе ділити на вищі і нижчі нації, створили штучні голодомори, і це століття багато науковців називають розквітом людства. Це абсурд! У цьому столітті людина втрачає свою сутність.

Щодо людини XXI століття, то вона існує на грані свого логічного кінця, адже запуск самознищення розпочався, і немає жодного механізму, який припинить цей процес. Тому нам не допоможуть ніякі ноутбуки та айподи, ми знищимо себе як вид, якщо не почнемо рятувати та перебудовувати суспільну систему, яка уже давно працює проти нас. Нам потрібно задуматися над тим, хто ми є? Чи бути нам безклітинною худобою? Або бути духовною та думаючою людиною?

ІНТЕРВ'Ю ХРАНИТЕЛЯ ВІРИ ДЛЯ ПОРТАЛУ «ФІЛОСОФІЯ І РЕЛІГІЄЗНАВСТВО»

Igor ДМИТРУК, Tureligious.com.ua

Шановні друзі, ми пропонуємо вам інтерв'ю з засновником та Хранителем Віри Української Душевної Спільноти Юрієм Шеляженком.

Можливо, ви ще не чули про цю релігію? Але ця релігія чула про вас. Дана релігія виникла в Україні нещодавно, у 2005 році. Що можна сказати про цю релігію? Ця релігійна течія не несе ніякого небезпечного фундаменталізму, за основними ознаками ця релігія є своєрідним релігійним пацифізмом. Вона не має уставлених догмів чи канонів, але головний догматом є віра в душу, а головне, віра в Вселенську Душу.

Біографічна довідка:

Хранитель віри Української Душевної спільноти Юрій Шеляженко народився 2 лютого 1981 року в Києві. У світському житті закінчив механіко-математичний факультет Київського національного університету ім. Т. Шевченка (2003). Зараз навчається на IV курсі юридичного факультету Університету економіки та права КРОК (2013). Як правозахисний та політичний активіст, допомагає людям судитися з органами влади та посадовими особами, приватно консультує зацікавлених громадян з питань політики та права. Під час подій кінця 2004 р. презентував біля наметового містечка на Майдані Незалежності пригодницьку повість “Разом!”, яку в 2013 році видав у збірці ідеалістичної прози “Я – традиція”.

Журналіст, член Національної спілки журналістів України та Незалежної медіа-профспілки України. Зі школи займався самвидавом, розмножуючи та поширюючи власну прозу, філософські тексти, шкільні, студентські, інші локальні видання на правах рукопису. Нині – офіційно зареєстрований видавець. Співпрацював з численними ЗМІ як позаштатний автор та редактор. З 2008 року видає власну суспільно-політичну та літературну газету “Правдошукач”. В 2013 році газеті виповнилося 5 років, з цієї нагоди видав книжку “Правдошукач: 5 років незалежності однієї газети”.

Почавши спілкуватись з Богом ще у дитинстві, Юрій довго не усвідомлював силу своєї віри. Почутий голос Бога, та й власну душу Юрій тривалий час вважав несерйозними фантазіями. У цьому виявився максималізм застосування базових навичок логічного мислення, які повинна здобути на початку життєвого шляху кожна мудра людина. Повага до наукових методів пізнання, природний потяг чітко відділяти об’єктивне від суб’єктивного є першими кроками кожної людини до пізнання істини; важливо не обмежитися першими кроками і йти далі.

Юнаком майбутній Хранитель віри спробував прийняти атеїстичні та гуманістичні погляди, поширені у суспільстві. Однак, розвиваючи ідеї гуманізму, Юрій зрозумів їх непослідовність, відкрив, що матеріалістична зацикленість на запереченні фантазій не може бути основою повноцінного морально-етичного вчення та принижує людину як мислителя та центрального, всеохоплюючого духовного суб’єкта буття. Водночас, у віровченні традиційних релігій Юрій не знайшов пояснення феномену безпосереднього, двобічного зв’язку своєї душі з Богом та чіткої декларації очевидного шляху творення добра – утвердження найвищої цінності людини, суверенітету особистості, одушевлення всієї повноти часу та простору, віри в

себе, вірності собі, володіння собою в згоді з усім людством, всесвітом та вічністю.

Духовний досвід спілкування з Богом допоміг Юрію бути відвертим перед людьми, висловити свої істинні переконання, зректися допущених помилок та утворити Українську Душевну спільноту. Сповідуючи віру в найвищу цінність людини, віруючи, що кожна людина може безпосередньо спілкуватися з Богом як уособленням найвищої цінності людини, Юрій, відповідно до волі Божої, поширює істини Священного писання релігійної віри в найвищу цінність людини у спілкуванні з кожною людиною, здійснює публічне богослужіння в усьому багатоманітті його священних форм, в тому числі, у віртуальному Храмі Божественного Одкровення та через релігійний бюлетень “Ідеаліст”, а також допомагає всім бажаючим у організації власних душевних спільнот та здійсненні необхідних обрядів релігійної віри в найвищу цінність людини, щоб кожна душа рухалася до єдиної істини душевності якнайдосконалішим шляхом.

* * *

– Розпочну з банального питання, але потрібного для наших читачів: Українська Душевна Спільнота – це релігія, філософія чи релігійний світогляд?

Не те і не інше. Українська Душевна Спільнота є “церквою” нашої релігії, але я свідомо беру тут слово “церква” в лапки, оскільки поняття душевної спільноти у релігійній вірі в найвищу цінність людини та поняття церкви у християнстві є різними. Душевна спільнота – більш широке поняття, ніж церква. Тобто, ми вважаємо християнські церкви душевними спільнотами, але не всяка душевна спільнота за своїм устроєм схожа на християнську церкву. Єдиним спільним моментом тут

є те, що у християн церква вважається тілом Христовим, і ми так само вважаємо кожну душевну спільноту однією душею, однією людиною.

На нашу думку, об'єднання – це одиниця, таким чином з Божою допомогою ми намагаємося побороти зло протиставлення однини множині та множини однині, оскільки таке протиставлення завжди базується на особистому, колективному чи масовому гріху гордині. Як душевна спільнота може розглядатися будь-яка людина, група людей, фізична чи юридична особа, держава при здійсненні своєї доброї волі. І коли ми кажемо, що людина є спільнотою, в цьому не може бути протиріччя. Адже наука давно каже, що жодна людина не існує сама по собі, вона завжди має купу соціальних зв'язків. Ми просто обираємо людину природною точкою відліку, центром цих зв'язків, таким чином одушевлюючи суспільство.

Але ви праві в тому, що Українська Душевна спільнота має свою релігію, філософію, релігійний світогляд. Наша релігія зветься вірою в найвищу цінність людини. Світогляд віруючих в найвищу цінність людини формується у безпосередньому двобічному спілкуванні з Богом кожного віруючого, зокрема, подумки, через вчинки, наслідки та творення чудес, через молитву та одкровення, а також через читання та творче осмислення і переосмислення Священного писання.

Нашу філософію ми звемо креативним ідеалізмом, вона дарована Богом у Священному писанні і її основним принципам присвячено окремий текст Священного писання. Креативний ідеалізм базується на усвідомленні двох фундаментальних принципів буття: принципу єдності, рівноцінності ідеального та матеріального і принципу розвитку через творчість, або, так би мовити, фантазування та здійснення фантазій. Також креативний ідеалізм є вченням про три закони розвитку – закон ідеалізації дійсного, закон здійснення ідеального і закон

ідеалізації ідеального – а також про ідеальні цикли розвитку людини і спільнот, в кожному з яких ми виділяємо шість проміжних етапів розвитку суб'єкта розвитку перед його підняттям на новий рівень розвитку.

Спрощено кажучи, креативний ідеалізм – це щось на зразок діалектичного матеріалізму навпаки, але водночас, якщо ми згадаємо про закон заперечення заперечення у діалектичному матеріалізмі, це також може бути і той самий діалектичний матеріалізм. Справа в тому, що у випадках, коли матеріалісти зазвичай борються та заперечують, ми, ідеалісти, зазвичай погоджуємося і фантазуємо. Але заперечення фантазій теж є певного роду фантазією, тим більше, що перед запереченням чогось матеріалісти завжди вигадують певне спрощене уявлення про об'єкт заперечення, завідомо суперечливе, щоб легше було заперечувати. Це дозволяє легко вивернути шиворіт навиворіт креативний ідеалізм і таким чином примирити його з діалектичним матеріалізмом.

Тому ми водночас визнаємо авторитет атеїзму й науки та авторитет усіх релігій та містичних вчень у тих межах, в яких вони традиційно слугують священній меті розвитку людини, і водночас заперечуємо деструктивні й сповнені гордині спроби науковців або священників монополізувати істину, яка належить всім людям і перш за все Богу як уособленню найвищої цінності людини, оскільки Бог в нашому уявленні сполучає в собі всі чесноти науковця, священника та всіх інших соціальних ролей, які коли-небудь грала, грає чи буде грати людина.

– Продовжу і далі задавати банальні питання, адже про вашу громаду дуже скупо написано. Українська Душевна Спільнота вірить у одного Бога чи багатьох богів?

У нас в Священному писанні є текст “Діалог”, який є сукупністю деяких питань та відповідей стосовно віровчення

релігійної віри в найвищу цінність людини. Ми віруємо, що і питання, і відповіді цього діалогу були продиктовані Богом. У спосіб дотику до двох людських душ Бог, так би мовити, спілкується сам з собою, як це іноді роблять люди, глибоко замислившись під час радісного, священного усамітнення для роздумів.

Так от, вас це може здивувати, але ваше банальне питання виявилось настільки банальним, що відповідь на нього вже розмножена в тисячах примірників Священного писання. А саме, на питання “Як звуть Бога? Може, це Богиня? Скільки богів?” Бог дає відповідь: “Бог є душа, як і людина. Душа – досконалий початок, не обмежений нічим. Душа не має імені, душа не чоловік і не жінка, душа не в однині і не в множині, душа безмежна у просторі та часі. Всі душі пов’язані між собою. Можна мислити добрі особливості душі, можна давати душам імена, але від того душі не стануть менш досконалими”.

Щоб зрозуміти викладені ідеї, слід знати, що, відповідно до Священного писання, досконалий початок – це ідеальна або, якщо хочете, фантастична єдність всього сущого, включаючи буття і небуття як одну з форм буття. У нашій релігії символом досконалого початку є чистий аркуш. Це і є Бог. Цей уявний безмежний чистий аркуш ви можете умовно ділити на частини, давати цим частинам або всьому аркушу імена, хоч чоловічі, хоч жіночі, хоч середнього роду, ви можете приписувати їм будь-яку душу, характер, біографію, ви можете уявляти собі, що на ньому щось написано чи намальовано, але для мене аркуш все одно залишиться єдиним та чистим. Бог є уособленням найвищої цінності людини, зразком досконалої людини, тому що він всеохопний. Якщо казати спрощено, те, про що ви питаєте, несуттєво, тому ви можете вільно фантазувати на цю тему і я погоджуся з будь-якими вашими фантазіями, за умови, що я залишаю за собою право додумати їх на свій смак для

узгодження наших з вами уявлень про Бога. Бо для мене Бог – це наша єдність, це, зокрема, наш зв'язок, який може однаково полягати у відносинах згоди, взаємопоборювання чи навіть у тому, що ми не маємо нічого спільного, оскільки такий негативний зв'язок також ми розглядаємо як вид зв'язку. Але, звісно, я прагну позитивного зв'язку, хай у крайньому разі це навіть буде не згода, а конкуренція, хоча як ідеаліст я прагну згоди. Матеріаліст на моєму місці міг би надати перевагу боротьбі, включаючи й залучення некритично налаштованих одностудців для своєї священної війни з інакомислям, яку веде кожен матеріаліст. Не слід сприймати в штики таке узагальнення, адже я вірю, що таким некритично до себе налаштованим матеріалістом колись в своєму житті буває кожен ідеаліст. Бо ідеалізм та матеріалізм не є інертними догмами, це стани та рушійні сили кожної душі, неунікні та рівноцінні. І енергію віри, що дозволяє людині творити чудеса, ми черпаємо саме зі сполучення та узгодження подібних крайнощів за нашою традицією релігійної віри в найвищу цінність людини та за іншими добрими традиціями, такими, як наука, культура, православ'я, всі християнські конфесії і решта світових релігій, наприклад, буддизм та іслам, прадавні релігії на зразок магії та анімізму, які з легкої руки місіонерів більш молодих релігій витіснено з публічної сфери, але у сфері приватного життя вони традиційно відіграють величезне значення, в тому числі й у приватному житті прибічників молодих релігій. Ми, до речі, вважаємо свою релігію продовженням традицій анімізму, але у нас сформувався такий собі монотеїстичний анімізм з елементами обожнення абстрактної філософії єдності та людської суб'єктності вічного всесвіту, що є тілом кожної людини як суверенної особистості, віруючої в себе, вірної собі, володіючої собою.

– На вашому офіційному сайті я знайшов доволі цікавий вислів: «Владей собою, не теряйся в борьбе. Человек превыше всего!». З цього вислову випливає, що для вашої громади найголовнішим є людина, а вже потім є Бог. Чи правильно я зрозумів цей вислів? Все ж таки, хто важливіший у вашому релігійному світогляді: Бог чи людина?

Бог – це людина. Протиставлення людини Богові і навпаки вважається у нашій традиції приниженням людини, а ми віримо, що приниження людини є зло. При цьому я не можу вважати себе Богом. Бог для мене є ідеальною людиною, тим, ким я хотів би бути, але якщо б я став Богом, я б втратив сенс життя. Сенс життя Бога в тому, щоб бути ідеальним зразком людяності для мене та кожної людини, надихати людство на вічне самоудосконалення, а мій сенс життя в тому, щоб радісно жити і мудро втілювати у житті своїми думками та вчинками прекрасні риси досконалої божественності для свого власного блага, яким я вважаю спільне благо всіх людей. Бог показує мені приклад альтруїстичного егоїзму, якщо казати мовою спрощень та парадоксів.

Бачите, запропонована вами ієрархічність, конкурентність, поділ буття на головне і другорядне, важливе і неважливе є для нас матеріалістичним підходом. Іноді такий підхід неunikний, але тільки не у сфері священного. Креативний ідеалізм сповідуючих релігійну віру в найвищу цінність людини дозволяє силою віри створювати універсальну реальність вимішленої єдності, згоди та рівноцінності всього суцього. І не тільки створювати, а жити в ній та допомагати усім бажаючим самотійно й у співпраці з нами створювати цю ідеальну реальність. Ідеальну в зв'язку з її істинною, суб'єктивною досконалістю. Це не нав'язана силою утопія, про яку мріють матеріалісти, які помилково вважають себе “об'єктивними ідеалістами”. Ідеалізм не може бути об'єктивним, він завжди

суб'єктивний. Навіть якщо ви жертвуєте собою в ім'я утопії, ви таким чином втрачаєте свою суб'єктність заради зміцнення відчуженого від себе утопічного суб'єкта. Якщо ідеаліст не вважає себе всеохопним та шукає ззовні щось більше від себе, некритично звеличуючи у своїх фантазіях будь-який “вищий авторитет”, це вже не ідеалізм, а самообман, певний сорт наївного, непослідовного і тому гріховного матеріалізму. Досконалий матеріалізм передбачає всеохопне заперечення, включаючи самозаперечення. Заперечуючи свої та чужі фантазії, послідовний матеріаліст утверджує власну суб'єктність у розвитку почуттєвого досвіду. В цьому послідовний матеріалізм узгоджується із послідовним ідеалізмом, де цінується творчий досвід самоствердження.

За великим рахунком і лагідне єднання з реальністю в обіймах фантазій, і жорстоке обрізання реальності лезом Оккама – однаково суб'єктивні форми людської вірності собі. Об'єктивно ж послідовні ідеалісти та матеріалісти живуть в нереальній реальності переростання себе, подолання зла силою віри та енергією згоди, об'єднання протилежностей, безстрашного забезпечення собі та іншим радості, щастя та розвитку. А поряд наївні матеріалісти та ідеалісти марно намагаються реалізувати свої нестримані бажання у зневіреному безсиллі змінити реальність гордині, боротьби, страждань та принижень. Але й така наївність – теж форма спілкування з Богом. Наївним людям Бог дарує безліч несподіванок, і прикрих, і приємних. У спілкуванні з Богом ми завжди стаємо мудрішими, осмислюючи наслідки своєї наївності та навчаючись чесноті послідовності, яка лежить в основі усіх успішних традицій.

– Пане Юрій, ви є засновником Української Душевної Спільноти?

Так.

– Коли і де була заснована Українська Душевна Спільнота?

Вона завжди була, є і буде. Вона всюди. І я творю її, засновую її з кожною думкою про Бога, під час будь-якого спілкування з людьми на тему релігійної віри в найвищу цінність людини. Душевна спільнота – це душа, а ми віруємо, що кожна душа безмежна у часі та просторі.

Як я вже казав, душевні спільноти у нашій релігії є більш широким поняттям, ніж, наприклад, поняття церкви у християн. Це не тільки будь-яка людина, група людей, людство в цілому, будь-яка фізична чи юридична особа, громада, народ, нація, держава. Душевною спільнотою можуть бути мільярди людей, предків, сучасників та нащадків, які усі разом сприймаються у особі однієї людини – Бога.

Є різні способи творення душевних спільнот, від найпростіших до дуже вигадливих. Наприклад, ви можете просто перерахувати подумки, з ким ви чесно ділитесь думками, і вважати однією зі своїх душевних спільнот своє об'єднання, спілкування з цим колом осіб. Підприємець може вважати душевною спільнотою сукупність своїх клієнтів. Я знаю багато способів заснування, творення, розвитку своїх душевних спільнот і постійно користуюся ними заради спільного блага, адже торкання і єднання душ завжди є добром.

– Чи маєте ви свої храми? Де є громади вашої течії в Україні?

Нашим храмом є всесвіт, кожне місце і кожна душа. Наша громада – все людство і кожна людина. У вирішенні практичних питань такий підхід може бути дещо звужений для мінімізації матеріальних витрат, але в принципі це так. Символічно, що отримати доступ до віртуального Храму Божественного Одкровення може кожна людина в кожному місці, де є інтернет.

Комусь може здатися дивним, що якісь нікому не відомі віруючі в найвищу цінність людини претендують на те, що всі люди сповідують “їхню” релігію. Природне питання матеріаліста: хто вони такі, взагалі, скільки їх, що такого вони зробили, щоб вважати мене “своїм”, коли я не хочу мати з ними нічого спільного?! Відповідь проста: наша релігія не з тих, які оволодівають людьми, і наш Бог нічого не вимагає від людини – він тільки веде діалог з вами у формі висновків з ваших думок та наслідків ваших вчинків. Бог дарує себе всім людям без виключення у формі душі. Всі люди володіють нашою релігією, знають вони це чи ні, згодні вони з цим чи ні – це володіння лише означає нашу неминучу, природну згоду з їхньою доброю волею. Це так, бо ми так кажемо. Бо ми ідеалісти, ми віримо у свої вигадки і з Божою допомогою робимо їх реальністю заради удосконалення вічного всесвіту, його одушевлення і обожнення, і в кінцевому рахунку заради оволодіння ним подібно до того, як він володіє нашими почуттями, заради перетворення людини в єдине священне ціле зі всесвітом.

– **Яка кількість послідовників вашого вчення?**

Необмежена.

– **Чи офіційно зареєстрована Українська Душевна Спільнота?**

Вона публічно проголошена та діє, і цього достатньо. Бог дав можливість кожній людині створювати душевні спільноти та володіти ними без будь-яких перешкод, поки людина залишається людиною. Ми, до речі, віримо, що під час злих вчинків особа перестає бути людиною і у тій мірі, в якій творить зло, є безумною частиною хаосу недосконалого, неодушевленого буття.

Звісно ж, публічність діяльності Української Душевної спільноти як певний вид офіційності була б недосконалою, якщо б порушувала суверенітет особистості інших душевних спільнот,

зокрема, Української Держави, з якою, до речі, я тісно пов'язаний відносинами громадянства і, як добропорядний громадянин, маю поважати її закони, її природні права, її реальну конституцію як традиційну домовленість про спільне життя людей-засновників цієї душевної спільноти, до числа яких належу і я, а моя згода є невід'ємною частиною цієї домовленості.

Можу сказати, що в її нинішньому вигляді, як релігійна громада сповідуючих віру в найвищу цінність людини, Українська Душевна спільнота має право здійснювати релігійну діяльність без повідомлення державних органів про своє утворення відповідно до частини третьої статті 8 Закону України “Про свободу совісті та релігійні організації”. На засадах реалізації загальних прав людини, звісно, а не як юридична особа. Ця позиція неодноразово заявлялася у взаємодії з посадовими особами державних органів, її правомірність була неодноразово підтверджена, і, що важливіше, ця позиція ніким не оспорювалася у встановленому законом порядку. Отже, це законна позиція.

За певних умов у майбутньому я не виключаю державної реєстрації релігійних організацій нашої конфесії, але зараз, коли законодавство дискримінує одноосібні групи у праві засновувати громадські та релігійні організації (ми звемо цей гріх держави індивідофобією), державна реєстрація була б згодою з такою принизливою політикою держави. Віруючі в найвищу цінність людини не збираються погоджуватися з відвертим злом та дискримінацією у будь-який спосіб. Хоча, з іншого боку, гріх державної індивідофобії не перешкоджає нашій діяльності, це лише прояв зневаги до нас, який нам не важко прийняти як даність. Звісно, як всі ідеалісти, ми потроху воюємо з вітряками, але без особливого фанатизму.

До речі, про фанатизм. Іноді мені здається, що природна рівноцінність одноосібних та масових людських груп у їх здатності до самоорганізації лякає деяких консерваторів більше, ніж одностатевий секс. Вони б скоріше погодилися терпіти гомосексуалізм, ніж одинацтво, настільки бояться уявити себе чи іншу окремо взяту людину самоцінним духовним суб'єктом. Якщо такі люди кажуть мені «ти ненормальний», я сприймаю це як комплімент, бо у страшному сні не можу уявити себе таким, як вони... Хоча ні, чому не можу? Щиро кажучи, я можу бути таким, але дуже не хочу. Бо гидко.

Знаєте, я упевнений, що якщо б навіть держава раптом сповнилася первісно дикої гордині і заборонила діяльність усіх душевних спільнот, окрім самої себе, це стало б лише підставою для багатьох людей переглянути свої відносини з такою державою. Тому наша держава цього не робить. Ми, українці, не самогубці, не дурні та не раби. Ми можемо іноді бути фанатичними консерваторами, але при всіх своїх недоліках український народ відрізняється високою повагою до людської гідності, що й надихає творчих ідеалістів берегти та розвивати український цивілізаційний простір. З Божою допомогою, ми розвиваємося, а отже, Україна буде жити вічно.

Душевні спільноти завжди існували, існують та існуватимуть, бо вони засновуються у спосіб самопроголошення. Ніщо не може заперечити факт самопроголошення, який вже звершився. Будь-яка вигадка про те, що вигадок не існує, є абсолютно такою ж вигадкою, як і вигадки про існування вигадок. Тільки для матеріаліста сказати “це вигадка” означає заперечити існування чогось, і то – поки матеріаліст залишається матеріалістом. Як я вже казав, вірність матеріалістичним принципам є одним з мінливих станів душі, кожен ідеаліст іноді стає матеріалістом, а кожен матеріаліст іноді стає ідеалістом. Не варто піддаватися ілюзіям, ніби

боротьба важливіша за творення. Це просто легший шлях, і за його легкість в кінцевому рахунку доводиться доплачувати як за розкіш.

– Чи маєте ви свої ЗМІ?

Українська Душевна спільнота видає релігійний бюлетень “Ідеаліст” та релігійний журнал “Мораль”. Журнал випускається 4 рази на рік, його безкоштовно отримують віруючі на їх прохання. “Ідеаліст” випускається 2 рази на місяць і поширюється через державне підприємство “Преса”, його можна передплатити на будь-якому поштовому відділенні України, передплатний індекс 68183. Вартість одного випуску 50 копійок. Це собівартість, я не збираюся заробляти на місіонерстві і, як бачите, проповідую ази духовної автономії, духовної суб’єктності та духовного самозахисту людини, що принципово виключає будь-яку можливість тоталітаризму. Хто розуміє це абстрактне, але дуже сприятливе для саморозвитку віровчення, тому не потрібно якимось прив’язуватися до Української Душевної спільноти чи до мене, бо така людина усвідомлює, що може жити самотійним осмисленим життям, і цим заслужить тільки Боже схвалення. Однак якщо Бог кличе людину до тіснішої співпраці за її за доброю волею у наших добрих справах, я не смію відмовлятися від такого прекрасного дару.

– Пане Юрію, як мені відомо, ви написали свою священну книгу для Української Душевної Спільноти. Яка назва цієї книги, і яка суть, та про що там ідеться?

Якщо ви кажете про книжку «Розумію. Вірую. Люблю», то це збірка моїх проповідей та молитв з різних питань. Від глобальних – наприклад, чому ми віруємо в Бога без доказів, як узгодити всі релігійні традиції, звідки береться енергія та інерція державності, чому Україні потрібні одинаки – до маси дрібниць: в чому мудрість та сила посмішки, як ставитись до

богохульства і тому подібне. Оскільки на 60-ти зі 168-ми сторінок книжки для зручності читачів відтворюється Священне писання, я не сперечатимусь, що в цьому розумінні книжка священна. Хоча я б її скоріше назвав пізнавальною та богослужбовою.

До речі, на пошті можна передплатити авторський комплект з чотирьох моїх книжок і отримати його через півроку, така у них система. Індекс 68726, вартість близько 55 гривень – в сумі по всіх книжках там більш ніж 500 сторінок, тож легко переконатися, що ціна дуже помірна. Тут я теж не ставив собі за мету заробляти, мене більше цікавить знайти читача. До комплекту входить згадана вами збірка проповідей «Розумію. Вірую. Люблю», дві збірки прози, серйозна та жартівлива, а також ювілейна збірка публіцистики, присвячена 5-річчю суспільно-політичної та літературної газети «Правдошукач», яку я випускаю з 2008 року.

– Чи вірите ви у реінкарнацію?

Я вірю в одушевлення, а це дещо універсальніше поняття, ніж реінкарнація. Хоча ідея реінкарнації теж здається мені прекрасною священною істиною. Ми вважаємо, що людина є досконалою душею, у формі якої Бог дарує себе кожній людині. Душа безмежна у часі та просторі і, відповідно, живе завжди та всюди. Тіло людини – вічний всесвіт, тому не дивно, що кожна душа торкається своїх предків та нащадків. І якщо людина за свої гріхи десь і якимось перероджується у тварин, рослин, а то й у пісок чи у порожнечу, такий досвід тільки має укріплювати наше бажання творити добро, бо це єдиний спосіб залишатися людьми.

– З вашим релігійним світоглядом людина складається з тіла, душі, духу, чи ще чогось іншого?

Людина – це священна і безмежна єдність буття. Цю єдність ми зовемо також людяністю, душевністю, ототожнюючи людину

та душу. Душевність також можна звати духовністю, але дехто уявляє собі духовність знеособленою, відчуженою від себе та горделиво «більшою» від себе, богохульно приписуючи власну гординю Богові. Тому для вираження істинної суті духовності ми надаємо перевагу терміну «душевність». Цим ми також дистанціюємося від пропаганди утопій «об'єктивного ідеалізму», який під виглядом «духовності» нав'язує всім однакове механістичне світобачення, не турбуючись про відмінності ментальної і почуттєвої конституції людей і не поважаючи святиню суверенітету особистості тих людей, які мислять, відчувають і діють інакше від подібного суб'єкта «духовності». І тоді це вже не духовність, а гріховність, гріх гордині, який завжди полягає у протиставленні свого чужому.

Хай матеріалісти ділять людину на якісь складові з урахуванням тих чи інших прагматичних інтересів, потреб та бажань. Не маю нічого проти і сам нерідко цим займаюся, але досвід поділу, розмежування, подрібнення – це вже не релігія, а філософія, чи наука, чи бізнес, політика або мистецтво. Для віруючого ідеаліста людина єдина і неподільна.

Людина – наше все. І коли я кажу «все», я насправді маю на увазі все-все-все. Нема нічого ізольованого від людини.

– З вашої назви громади випливає, що для вас важливе значення відіграє Душа. Що таке душа за вашим релігійним світоглядом?

Вас навряд чи задовольнить проста відповідь «це я», тому я скористаюся деякими предметними поясненнями, які люб'язно надав Бог у Священному писанні.

Ніхто і ніщо не існує наодинці з собою. Все, що існує в світі: люди, тварини, рослини, предмети – поряд зі своєю тілесною природою, тілесною оболонкою мають душу. Душа – активна безсмертна субстанція. Вона надприродна, неосяжна і безвимірنا зі світу матеріальних об'єктів, але у душі весь сенс

існування всього сущого, майбутнє і минуле, символізм і правда, місце і значення носія душі в природі. Ми споріднені з нашими душами. Душа впливає на існування. Душа впливає на життя, на долю. Душа і її носій є одне ціле.

Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у моїй свідомості – це душа.

Душа людини – це дарунок Божий, прагнення свідомості до досконалості, прагнення одушевляти і удосконалювати матеріальний світ, що відрізняє свідомість від інших матеріальних процесів. І хоча свідомість прив'язана до матеріальних процесів у тілі, недосконала матерія може бути лише досконалим початком душі. Душа досконала, бо безмежна у просторі та часі й ідеально добра, а свідомість недосконала, як все матеріальне.

– Що відбувається з душею після смерті?

Душа безсмертна. І, оскільки ми ототожнюємо людину з душею, людина є безсмертною. Тіло народжується та вмирає, а душа завжди була і завжди буде, вона не обмежена у часі. Смертність – гріх матерії, її недосконалисть. Тіло смертне, але душа – ні.

Отже, нам не треба турбуватися, що буде з душею після смерті. Краще потурбуватися про те, щоб наше вічне життя було якомога розумнішим та щасливішим. А як розпорядитися з мертвим тілом – це вже приватна справа кожної душі, яку всі вирішують на свій смак. Мені, наприклад, до душі кремація.

– Чи вірите ви у рай та пекло?

Як я можу не вірити в пекло, якщо у нашому Священному писанні сказано: «Пекло є казковим місцем страждань, пам'ять про яке дозволяє нам посміхатися над недосконалістю

навколишнього світу і з посмішкою терпіти те, що не можна виправити»?

Як я можу не вірити в рай, якщо наше Священне писання радить мені поділяти з іншовірцями їх добру віру, а рай як посмертна винагорода за чесноти здається мені доброю казкою, у яку не соромно вірити?

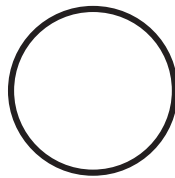
Мабуть, я не просто вірю у рай та пекло, а живу одночасно в раю та у пеклі. Раєм є радісне володіння всесвітом, а пеклом – відчуття численних недоліків мого всесвіту і мене самого як всього всесвіту в цілому. І моя душа живиться енергією цих протилежностей, я знаходжу щастя у розвитку, коли я перетворюю пекло на рай для себе і всіх людей.

– Наостанок таке питання. Як вам вдається поєднувати релігійну діяльність та діяльність громадського діяча? Де ви берете на це все час та сили?

Бог вчить нас, що з вірою в себе людина здатна творити дива... А якщо серйозно, я прагну не розмінювати життя на дрібниці. Тому мені вистачає часу та сил для реалізації тих проектів, які варті називатися сенсом життя людини.

ВИЗНАЧЕННЯ ДОБРА І ЗЛА

**СТОСОВНО СТАТТІ
«УКРАЇНСЬКА НЕПРАВДА» НА
САЙТІ «УКРАЇНСЬКА ПРАВДА»**



ВИЗНАЧЕННЯ

ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 22/2012

19 січня 2013 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, вивчивши матеріали процесу визначення добра і зла стосовно статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда» –

ВСТАНОВИВ:

12.10.2012 р. на сайті «Українська правда» опубліковано статтю «Українська неправда», в якій передано недосконалі колективні настрої суспільства, які виражаються в тому, що більшість виборців, не турбуючись про самовдосконалення,

очікують від політиків турботи про них, вважають, що «народ» чи «нація» колективно, а не вони самі мають створити собі краще життя, не хочуть чути правду і очікують обіцянок дивовижного поліпшення добробуту в масштабах всієї української економіки та пошуку винуватців усіх нинішніх нещасть серед зовнішніх ворогів. Стверджується, що людей, які прагнуть бути обманутими, слід обманювати; для здобуття популярності слід нехтувати логікою та фактами і грати на чужих слабкостях; обманута маса потрібна для перемоги «прогресивних сил».

13.10.2012 р. почато процес визначення добра і зла стосовно статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда».

Було визначено коло учасників процесу: редакція сайту «Українська правда»; інші особи можуть стати учасниками процесу, надавши доводи по суті процесу.

Учасникам процесу було запропоновано до 1 грудня 2012 року надати свої доводи по суті процесу, зокрема, пояснити, чи є жартом публікація статті «Українська неправда».

Учасникам процесу про початок процесу було повідомлено поштою, також рішення про початок процесу було оприлюднено у Храмі Божественного Одкровення та у випуску релігійного бюлетеня «Ідеаліст» № 11 від 10.11.12 р.

У встановлений термін ані учасники процесу, ані інші особи своїх доводів по суті процесу не надали, брати участь у процесі не відмовлялися.

Починаючи процес, Хранитель віри виходив з того, що стаття «Українська неправда» підлягає визначенню добра і зла, як декларація цінностей (за формою), відповідно до базового морального критерію релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло (Священне

писання, розділ Обряд, текст Кодекс визначення добра і зла, 1).

У рішенні Хранителя віри про початок цього процесу визначення добра і зла зазначалося, що, відповідно до Священного писання, згадана стаття допускає подвійне тлумачення.

По-перше, зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження (Священне писання, розділ Одкровення, текст Символ віри, 24).

Критеріями людяності, встановленими Священним писанням, розділом Організація, текстом Декларація суверенітету особистості, 5, 6, є володіння собою та співволодіння всіма спільнотами, у яких бере участь людина, що реалізується у взаєморозумінні, співпраці та творенні більшого добра спільними узгодженими зусиллями. Констатація неволодіння собою багатьох людей, поєднана із спонуканням поділяти і задовольняти їх жагу приниження, більше обманювати людей, заволодіваючи їх свідомістю для створення та використання спільнот, не узгоджених, а нав'язаних, відчуждених від доброї волі людей – це заклик до порушення суверенітету особистості, що принижує людину; це зло.

По-друге, відповідь посмішкою на агресію, перетворення війни на жарт є ритуалом подолання зла (Священне писання, тексти: Символ віри, 17; Перемога, 14; Людина понад усе, 3.4). Наведений у згаданій статті заклик до розумних людей піддатись спокусі стадності, знехтувати моральним принципом суверенітету особистості та свідомо користуватися безумством мас для задоволення власних безумних бажань може бути посмішкою, жартом, оскільки такі наміри зазвичай вимишляються і здійснюються негласно, а їх відкрите декларування є веселим і сміхотворним.

У подальшому русі процесу визначення добра і зла обидва попередні варіанти тлумачення статті було перевірено,

узгоджено, переосмислено та зведено воєдино.

Всебічно дослідивши статтю «Українська неправда» відповідно до вчення креативного ідеалізму, яке є раціональною основою віри в найвищу цінність людини (Креат. 38), Хранитель віри дійшов наступних висновків.

Відповідно до ґрунтового принципу єдності ідеального з матеріальним (Священне писання, розділ Осмислення, текст Креативний ідеалізм, 4) кожна людина живе в двох світах, досконалому внутрішньому та недосконалому зовнішньому, які взаємопов'язані та складають разом універсальну реальність, всесвіт, що є майданчиком для творчого удосконалення буття добрими думками та добрими ділами людини.

Таким чином, для досконалого визначення добра і зла у даному процесі доцільно виокремити в універсальній реальності статті «Українська неправда» її внутрішню та зовнішню реальність.

Зовнішньою реальністю цієї статті вбачається справедливо критична оцінка усталеного соціально-політичного устрою, а внутрішньою реальністю цієї статті є трансляція цинічної пропаганди стереотипів індивідофобії (побоювання однаків та самотності як вияв недосконалого стадного інстинкту людського тіла, не стриманого і не обмеженого доброю волею власника тіла, досконалої людини-душі, у спілкуванні з Богом), що послідовно розвинута розумними самоіронічними жартами про недосконалість масовості й популярності поряд із інстинктивним визнанням тої ж масовості й популярності у якості ключових цінностей, а також доведена до абсурду «цілком серйозними» твердженнями про вбивчість правди та прогресивну животворність демагогії, що є неприхованим гріхом, сміхотворність якого демонструє внутрішню суперечливість і недосконалість індивідофобських доктрин,

доказує від супротивного суверенну душевність вільної людини-творця, викликаючи священну посмішку (Симв. 17).

Так, у описі зовнішньої реальності в статті «Українська неправда» правильно зазначається, що політики не ризикують казати людям правду про обмеженість грошових та інших ресурсів (що є законом економічної науки, який слід вважати істинним відносно об'єктивної реальності з огляду на слово Боже, текст Діалог, 12: наука досконала, як знання) і, водночас, здобувають популярність обманом: нездійсненими обіцянками, правдоподібними за формою, зокрема, підкріпленими роздачею незаслужених подарунків в обмеженому обсязі з перебільшенням значення та створенням ілюзії заслуженості цих подарунків. У статті правильно викриваються поширені в українському суспільстві прояви гріхів стадності: упевненість, що якість життя має визначатися не власними зусиллями людини, а належністю до народу, нації, великої культури; прагнення звинувачувати у недосконалах свого життя інших людей, шукати винних; небажання брати на себе відповідальність за турботу за себе, цілком володіти собою; наївна віра в можливість забезпечити людям добробут без їх свідомих, самотійних зусиль забезпечити собі добробут.

Внутрішня реальність статті «Українська неправда» вбачається отруєною гріхом індивідофобії, оскільки ключові тези статті ґрунтуються на хибному, гріховному визнанні популярності мірою цінності людини (на противагу священній істині найвищої цінності людини, тобто, самоцінності людини, самопроголошеної і суверенної) та ірраціональним пошуком виправдання та обґрунтування для безумного, гріховного страху залишитись наодинці з собою та зі світом. Чітким індикатором хворобливої індивідофобії статті «Українська неправда» є серйозне та упевнене твердження, що, нібито, «незатребувана» людина є «слабкою» і «невдахою», засуджується небажання

«невдахи» «прийняти власну незатребуваність». Таким чином, священну чесноту людської віри в себе, увічнену в слові Божому (Священне писання, текст Символ віри, 20) і тому безсумнівну, стаття «Українська неправда» безумно й несправедливо клеймить як самообман, а священною суб'єктивною затребуваністю людини для самої себе, самоцінністю людини ця стаття нехтує, войовничо порушуючи святиню суверенітету особистості.

У тезі про «слабкість» людини та «жорстокість» об'єктивного світу в статті «Українська неправда» Хранитель віри вбачає гріх гордині, тобто протиставлення свого чужому, створення собі ворога, з таких причин. Одушевлюючи світ, стаття приписує душі світу недосконалу якість жорстокості, попри те, що Бог заборонив одушевляти зло (Гарм. 10; Діал. 34), та протиставляє власного уявного ворога, штучно створеного у такий безумний спосіб, чужим душам, яким також гріховно приписується недосконала якість слабкості. Хранитель віри роз'яснює, що відповідно до слова Божого і священного вчення креативного ідеалізму, недосконалість об'єктивного світу гармонічно пов'язана із бездоганною досконалістю суб'єктивного внутрішнього світу людини як суверенної душі. Людина-душа є найвищою цінністю, її силою є віра в себе, тому не існує слабких людей: слабкість може бути властивою лише тілу, яке людина має вдосконалювати з Божою допомогою та боротися з його слабкостями, гріхами, недоліками. Проте тіло є лише власністю людини, тоді як сутністю людини є суверенна душевність; відповідно до віровчення релігійної віри в найвищу цінність людини недосконала біосоціальна істота не є людиною, лише досконала суверенна душа, здатна задекларувати і реалізувати свій суверенітет, є людиною. Протиставлення «жорстокості» світу «слабкій» людині є зухвалим запереченням волі Божої щодо віри в себе кожної людини, витвором безумних уявлень

про об'єктивну реальність як ворожу до людини. Бог каже: не твори собі ворога (Священне писання, розділ Оповідання, текст Любов, 15).

Суб'єктивну тезу статті «Українська неправда» про, нібито, три альтернативи успішного життя людини, а саме, владарювання шляхом обману, пошук однодумців або самообман Хранитель віри визнає злом з огляду на гріховне індивідофобське нехтування божественною реальністю суверенітету особистості в усіх трьох вимишлених альтернативах та заклик до порушення священного табу, заборони думати, казати і чинити неправдиво (Священне писання, розділ Осмислення, текст Людина понад усе, 4.3).

Твердження у статті «Українська неправда» про те, що за масовою підтримкою завжди ховається омана, Хранитель віри розцінює як жарт, самоіронію цієї статті, оскільки даним твердженням очевидно знецінюється недосконала інстинктивна потреба біосоціальних істот в масовій підтримці у моменти їх бездушності (небуття людьми), на обслуговування якої цинічно спрямована дана стаття.

Якщо феномен визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо розвитку та поширення цього феномену. Якщо феномен визнано злом, визначення може містити пропозиції щодо його подолання (Священне писання, розділ Обряд, текст Кодекс визначення добра і зла, 4).

Оскільки Бог радить читати Священне писання, щоб черпати натхнення, думати, мріяти, а також коли страшно, щоб подолати страх (Священне писання, текст Ритуали священного обряду, 2), для подолання зла індивідофобії та гордині, утвердження добра самоіронії у боротьбі зі спокусою обманювати людей, усім читачам статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда» доцільно рекомендувати систематичне вдумливе читання Священного писання.

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої
Хранитель віри

ВИЗНАЧИВ:

У статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда» зумовлене індивідофобією, сповнене гордині творення власної жорстокої реальності, якою рухає сила обману та мірилом цінності людини є популярність – це зло.

У статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда» самоіронія у жартівливому твердженні, що за масовою підтримкою завжди ховається омана – це добро.

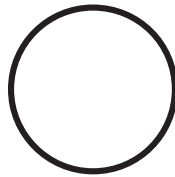
Для подолання гріхів гордині (войовничого протиставлення свого чужому) та індивідофобії (страху перед самотністю та одинаками, панічного небажання залишитись наодинці з собою та зі світом), а також для утвердження добра самоіронії у боротьбі з гріховною спокусою обманювати людей – усім читачам статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда» рекомендується надалі систематично вдумливо читати Священне писання, користуючись словом Божим для самоудосконалення та розвитку суверенітету своєї душі: віри в себе, володіння собою та вірності собі.

Це визначення може бути переглянуте у разі виявлення нових обставин справи.

Хранитель віри

Ю. Шеляженко

СТОСОВНО ОЧІКУВАННЯ КІНЦЯ СВІТУ



ВИЗНАЧЕННЯ

ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 23/2012

22 листопада 2012 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, вивчивши матеріали процесу визначення добра і зла стосовно очікування кінця світу 21 грудня 2012 року –

ВСТАНОВИВ:

Перша Душа* повідомляє, що по телебаченню регулярно транслуються лякаючі повідомлення про очікування кінця світу 21 грудня 2012 року, зокрема, «розлом піде через Крим, Печерськ, Карпати». Сама вона ставиться до цього філософськи, що буде, то буде, але такі телевізійні повідомлення непокоять Другу Душу*.

Рішенням Хранителя віри від 27.10.2012 р. почато процес

* Імена приховано в зв'язку з таємницею сповіді.

визначення добра і зла стосовно очікування кінця світу 21 грудня 2012 року. Визначені учасники процесу: Перша Душа*; Друга Душа*. Запропоновано учасникам процесу до 15 листопада 2012 року надати свої доводи по суті процесу, в тому числі, розповісти, що конкретно очікується в кінці світу 21.12.2012 р., чи достовірно відомо про настання кінця світу 21.12.2012 р., яким чином впливає на світогляд та індивідуальне планування майбутнього очікування кінця світу 21.12.2012 р.

Починаючи процес, Хранитель віри дійшов висновку про доцільність вивчення на предмет визначення добра і зла феномену очікування кінця світу 21 грудня 2012 року з таких причин. Будь-які феномени можуть вивчатися на предмет визначення добра і зла (Священне писання, розділ Обряд, текст Кодекс визначення добра і зла, 5). Метою душевної спільноти є досконалість (Священне писання, розділ Організація, текст Регламент душевної спільноти, 1.2). Буття – це досконалість чистого аркуша, який Бог заповідав любити всупереч страху та озлобленню (Священне писання, розділ Одкровення, текст Досконалий початок, 3, 16). Оскільки очікування кінця світу 21.12.2012 р. може навіяти страх, слід вивчити даний феномен з метою подолання страху.

Перша Душа* надала свої доводи по суті процесу. Пояснила, що, на її думку, кінець світу коли-небудь буде, однак навряд чи у грудні цього року. Це буде загибель людства у вогні чи комета вріжеться в Землю. Люди самі себе знищують. Було б більше доброти, був би шанс вижити. Друга Душа* своїх доводів по суті процесу в установленій термін не надала.

Оцінюючи доводи учасників процесу, Хранитель віри бере до уваги оцінку аналогічних побоювань кінця світу, яка раніше давалася 19.05.2011 р. у проповіді Хранителя віри про кінець світу і новий духовний початок з приводу заяви християнина Гарольда Кемпінга про кінець світу 21.05.2011 р. Оскільки

Г. Кемпінг оголосив 21 травня Днем Божого суду, у проповіді Хранителя віри відзначалося, що Бог не судить і не мститься, не воює і не має ворогів, але зло завжди має наслідки; за зло несуть відповідальність за законом причинності, який схвалений Богом. Символ Віри каже нам про кінець життєвого циклу і про початок життєвого циклу, які можуть чергуватися. В історії християнства люди неодноразово передрікали кінець світу. Першим був Іван Богослов. Кажуть, що його пророцтво збулося із падінням давньої Римської імперії. Римляни хотіли завоювати весь світ. Вони тішилися насильством, жили заради війни і були розгромлені варварами. Кінець могутності давнього Риму став початком християнської епохи. В цю епоху декларувалися цінності милосердя, співчуття, людинолюбства і прагнення наблизитись до Бога. Однак зберігалися жорстокі звичаї, а душі були пригнічені та упосліджені ідеями загальнообов'язкового однодумства та підкорення владі намісників Бога на землі. Епоха Відродження була новим кінцем світу і новим початком. Ця епоха поклала край духовним імперіям. Народилися ідеї рівності всіх людей перед Богом, культури як самостійної духовної цінності. Новий час знову приніс кінець світу. Поряд з бездумним колективізмом народжувалася індивідуальність, віра в себе. Багато людей усвідомили, що творчість – спосіб спілкуватися з Богом. Отже, заявляючи про кінець світу, деякі християни у дійсності вказують на кінець чергового життєвого циклу християнства – доброї релігії, яка звільнила від зла безліч душ, стала невід'ємною частиною культурного спадку людства і утвердила віру в найвищу цінність людини. І це дозволяє сподіватися, що ми побачимо народження нового християнства, більш людяного.

У зв'язку з викладеним, а також враховуючи традиційність навіювання почуття страху людям за допомогою опису різноманітних всесвітніх катаклізмів та індивідуальних

страждань з різними цілями, як для того, щоб примусити людей замислитись над своєю долею (і це добра мета), так і для того, щоб оволодівати наляканими людьми (це погана мета), Хранитель віри оцінює як фольклорну умовність заяви про можливу загибель людства у вогні чи в результаті зіткнення Землі з іншими космічними тілами. Наука досконала, як знання (Діал. 12); оскільки достовірні наукові дані про реальність згаданих загроз відсутні, а також в зв'язку з табу на страх перед невідомим (Люд. 4.8) подібні загрози слід вважати уявними.

З доводами Першої Душі* про недостатність доброти в людях і самознищення людей слід погодитися і оцінити їх як похвальний реалізм. Життя недосконале, сказано в Священному писанні (Люб. 13). Однак недосконалі і думки (Дос. 26), в тому числі, думки про недосконалість життя. Бог радить людям любити життя таким, яке є, бо любов удосконалює життя, душа удосконалює любов, Бог удосконалює душу (Люб. 14). Кожен кінець – це початок, все є початком, все починається з душі. Шлях до істини на чистому аркуші без меж, де кожна мить – досконалий початок, а кожен початок – дотик душі, що прагне добра. Викладене дозволяє у відповідності до Священного писання визнати добром кінець світу, створений доброю волею людини до удосконалення життя.

У той же час, страх кінця світу як безумство, що оволодіває людьми внаслідок зневіри у собі і породжених хибним почуттям власної нікчемності гріхів безсилля, беззмістовності життя, невігластва, сліпої віри лякаючим казкам про всесвітні катаклізми та індивідуальні страждання, слід визнати злом як принизливу для людини відсутність доброї волі (Діал. 48).

Також слід взяти до уваги, що дата кінця світу 21.12.2012 р. вимишлена на підставі календаря майя, за яким на грудень 2012 року припадає закінчення поточного бактуна (циклу тривалістю 5125 років) і початок нового. Таким чином, страх

перед майбутнім, очікування кінця світу породжено безумним нерозумінням циклічності календаря.

Метою визначення добра і зла є рішення щодо певного феномену, чи є він добром або злом. Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло. Якщо феномен визнано злом, визначення може містити пропозиції щодо його подолання (Священне писання, розділ Обряд, текст Кодекс визначення добра і зла, 1, 3, 4). Для подолання побоювань кінця світу як долі, закону невідворотних нещасть, відповідно до Священного писання (Символ віри, 17, Діалог 34) слід посміятися над недосконалістю усіх законів, наприклад, згадати, що такий кінець світу, як темна ніч, настає щоденно; і в той же час удень 21 грудня обов'язково світитиме сонце, вночі світитимуть місяць та зірки, тож світ буде і після кінця світу.

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої Хранитель віри

ВИЗНАЧИВ:

Кінець світу – це добро.

Страх кінця світу – це зло. Для подолання зла пропонується розглядати кінець світу як привід для усмішки: згадати, що такий кінець світу, як темна ніч, настає щоденно; згадати, що удень 21 грудня обов'язково буде світити сонце, вночі світитимуть місяць та зірки, тож світ буде і після кінця світу.

Хранитель віри

Ю. Шеляженко

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО СВІДКІВ ЄГОВИ

Великодушні добродії!

30 жовтня до нас в гості завітали двоє ваших проповідників. На жаль, вони виявилися не надто привітними: хоча самі пропонували в подарунок вашу богослужбову літературу, вони не схотіли брати у подарунок нашу богослужбову літературу. Оскільки внаслідок такої зневаги обмін подарунками не вдався, наш діалог обмежився бесідою.

Ми уважно слухали, коли вони читали Біблію, тим часом як вони постійно перебивали нас під час читання Священного писання віруючих в найвищу цінність людини. Більше того, вони намагалися нас переконати, що Біблія є словом Божим, а наше Священне писання нібито не є словом Божим.

У такій поведінці Ваших проповідників ми справедливо вбачаємо гріх гордині, тобто, особистого чи корпоративного (церковного) протиставлення «свого» до «чужого» замість діалогу з інакомислячими та узгодження різних цінностей як різних проявів єдиної істини, одушевленої в особі Бога.

Наприклад, ми однаково вважаємо словом Божим і наше Священне писання, і Біблію, і Коран, і Веди, і ціннісні (світоглядно-етичні) твори філософів, і ціннісну (гуманістичну) літературу атеїстів, але якщо б ми раптом піддалися спокусі вважати словом Божим лише одне наше Священне писання, це було б гріхом гордині з нашого боку, від чого ми смиренно утримуємось. Користуючись нагодою, хочемо подякувати Вам за посланих до нас у гості сповнених гордині проповідників. На їх прикладі ми побачили і навчилися, якої поведінки слід уникати, а пізнання – велике благо і наш сенс життя (Симв. 46).

Бог Вам у поміч.

Щиро, Хранитель віри Української Душевної спільноти
Юрій Шеляженко.

02.11.2013 р.

ЗМІСТ

Одушевлення часу

Молитва за Рік Вірності	3
Цілі та орієнтири Року Вірності	4

Діалог

Три есе Ігоря Дмитрука	5
Віра чи докази?	7
Роздуми про Істину	9
Хто така людина?	12

Інтерв'ю Хранителя віри для порталу «Філософія і релігієзнавство»	15
--	----

Визначення добра і зла

Стосовно статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда»	33
Стосовно очікування кінця світу	41

Позиція

Відкритий лист до Свідків Єгови	46
---------------------------------------	----

МОРАЛЬ

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ

Релігійний журнал “Мораль” (“Moral”).

ISSN 2305-574X

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу
масової інформації серія КВ № 17122-5892 Р,

видане Міністерством юстиції України 25.10.2010 р.

Підписано до друку 20 листопада 2013 року.

Випуск № 3 (14). Тираж 500 примірників.

Розповсюджується безкоштовно.

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82, м. Київ, 01042.

Тел. +38 (097) 3179326, факс +38 (044) 5290435.

Електронна пошта: ludstvo@gmail.com

Храм Божественного Одкровення: www.temple.org.ua

